

Chương 6

Chạy ra khỏi ký túc một lúc, gió thổi tạt vào mặt khiến tôi tỉnh táo lại. Trong đầu lại lộn xộn suy nghĩ, tôi bỏ chạy như vậy, bọn họ sẽ nghĩ sao?

Có tật giật mình? Hay là bỏ trốn?

Những người khác tôi không biết, thế nhưng với cách nhìn nhận của Trang Tự về tôi, có lẽ anh ấy hoàn toàn nghĩ như thế.

Thật buồn cười, trước ngày hôm nay tôi còn hão huyền cho rằng Trang Tự cho dù không thích tôi, cho dù không ưa tôi không có trí cầu tiến, chí ít cũng sẽ cảm kích tôi, sẽ nghĩ tôi là một người không đến nỗi nào. Dù sao tôi cũng từng giúp đỡ anh ấy, không phải sao?

Kết quả lại lần nữa chứng minh tôi ngu ngốc.

Từ lúc mới quen Trang Tự, tôi hình như liên tục trở nên ngu ngốc. Bắt đầu cái trò theo đuổi khôi hài, tôi sắm vai một kẻ ngây ngô không biết gì tự diễn một vở hài kịch. Cho tới khi biết rõ mọi chuyện, ổn định tâm trạng, tôi lại còn gửi tin nhắn giải thích: “Xin lỗi, mình không biết cậu và Dung Dung là một đôi, nếu không sẽ không nói với cậu những lời ấy. Mong không gây rắc rối cho cậu.”

Bởi vì bản thân mình thích cho nên mới giải thích, ngẫm lại thật là nực cười.

Thế nhưng tôi không muốn để anh ấy hiểu lầm rằng tôi cố tình ngăn cản bọn họ.

Tin nhắn ấy, cũng giống như tất cả những tin nhắn trước đây tôi gửi, đều không có hồi âm. Hiện giờ nghĩ lại, có lẽ, anh ấy căn bản không tin tưởng tôi.

Đúng vậy, anh ấy sao có thể tin tưởng tôi chứ.

Anh ấy làm sao tin được rằng tôi và Dung Dung ở cùng phòng mà lại không hề biết ám muội giữa bọn họ. Anh ấy làm sao tin rằng tôi thậm chí đã từng hỏi Dung Dung về anh ấy và nhận được câu trả lời là “Chúng mình tuy là hàng xóm nhưng mình cũng không quá hiểu rõ.”

Mắt càng lúc càng cay, tôi đưa tay lên lau hai giọt nước mắt vừa tràn ra, nhưng lại khiến nó chảy ra càng nhiều, suy nghĩ trong lòng khiến tôi thậm chí muốn lớn tiếng khóc một trận. Tôi trước giờ vẫn nghĩ thích một người thì tâm trạng lúc nào cũng sẽ như hoa nở, vì sao lại khó chịu như thế?

Tôi ngồi bên hàng cây trong khuôn viên trường mãi đến chiều muộn, lúc bụng đói sôi lên mới đứng dậy. Ngẩng đầu nhìn lên, trời đã tối đen, không biết

mấy giờ rồi nữa, di động và túi xách vẫn để trong phòng không cầm đi, may là trong túi quần vẫn còn hơn mười đồng. Không những chịu oan uổng mà còn chịu đói, thật vô cùng thâm hiểm.

Thục tay vào túi áo, tôi chậm rãi ra khỏi trường học. Chợ đêm ở cửa bắc giờ này rất náo nhiệt. Tiếng nhạc cùng với tiếng người xôn xao hòa trộn hỗn loạn, phút chốc, phiền muộn của tôi cũng vui đi không ít. Hít sâu một hơi, cảm giác tâm trạng dường như bình phục hơn nhiều, chỉ có đôi mắt bị ánh đèn chiếu vào càng thêm đau nhức. Đi vào một quán phở bò bình dân gọi một bát phở sau đó cầm đôi đũa lên bắt đầu xoay tròn ngóc ghech.

Trò này đã thành thói quen của tôi từ khi mới học cấp ba, hôm nay bắt giác chơi lại, chiếc đũa nhanh chóng xoay tròn qua đầu ngón tay, dường như vẫn luôn như vậy không hề mới lạ.

Nhưng khi tôi đang nhìn ra ngoài cửa lớn thấy hay người mới vừa đi vào thì tay tôi khựng lại, đôi đũa bay ra ngoài, rơi vào người một cô gái đang ngồi đối diện.

Hai người đó là Trang Tự và Dung Dung. Dung Dung kéo tay Trang Tự, tươi cười đi vào.

Đây có lẽ chính là cái mà người ta gọi là “hiệp lộ tương phùng”

Bọn họ tới đây ăn, tôi cũng không ngạc nhiên. Đại học A phần lớn sinh viên vẫn thường tới đây ăn phở bò vì đây là quán ngon nhất, rất nổi tiếng ở Nam Kinh. Nhưng vì sao cứ nhất định phải là vào lúc này?

Dung Dung kéo tay Trang Tự ngồi vào một bàn trong góc, hình như không nhìn thấy tôi. Trên mặt cô ấy tràn ngập vui vẻ, nói cười cùng Trang Tự. Tôi có thể cảm nhận được tâm trạng cô ấy vô cùng tốt, còn tôi, lại trái ngược hoàn toàn.

Đây là lần đầu tiên tôi thấy bọn họ thân mật công khai như thế. Dung Dung luôn luôn tỏ ra rụt rè ngượng ngập, đối với ai hỏi cũng nói cô ấy và Trang Tự chỉ là bạn. Hiện giờ nhìn bọn họ như vậy, không phải là công lao của tôi đấy chứ. Nói như vậy tôi thật đúng là chất xúc tác hữu hiệu.

Tôi tự giễu, chua xót vừa chìm xuống lại bắt đầu trào dâng.

Tôi quay sang nói xin lỗi với cô gái đối diện, cầm đôi đũa về. Người bán hàng vừa mới cầm đôi đũa lên giúp tôi. Sau đó, tôi cầm đầu ăn phở, thâm muốn ăn nhanh rồi đi không cho bọn họ thấy tôi.

Đáng tiếc ông trời không chiều lòng người. Cô gái đối diện ăn xong lại không tìm thấy ví tiền. Người bán thái độ không đến nỗi nào nhưng mà giọng

nói lại quá lớn, một câu: “Không mang tiền à?” của bác ấy khiến mọi người đều đổ dồn ánh mắt nhìn về phía này.

Tuy rằng hai người ấy vốn không nhìn về đây nhưng với giọng nói này của bác chủ cửa hàng thì khó đảm bảo không gây sự thu hút tới bọn họ. Tôi cũng không còn tâm trạng ăn tiếp nữa, trước khi người bán hàng tiếp tục lên tiếng, tôi vội vàng lấy trong túi quần ra hai mươi đồng đưa cho bác ấy: “Tính tiền, cháu và bạn ấy cùng nhau.”

Tôi cho rằng người bán hàng cầm tiền rồi sẽ đi, ai biết bác ấy lại nhiệt tình lắm nhai hơn lúc nãy, nói cô bạn kia gặp may. Tôi bị mấy lời của bác ấy làm cho chóng mặt, không đợi bác ấy trả lại tiền thừa liền lập tức đứng dậy đi ra ngoài.

Dung Dung nhìn thấy tôi rồi. Lúc tôi đứng dậy cùng vừa lúc chạm vào ánh nhìn của cô ấy. Cô ấy hừ một tiếng rồi quay đi, ra vẻ không thèm để ý tới tôi.

Tôi nắm chặt nắm tay, đè nén kích động muốn cãi nhau, bước chân cứng nhắc rời khỏi quán.

Tâm tình càng lúc càng khó chịu.

Dù thế nào đi nữa thì tôi cũng không muốn quay về ký túc, tôi đi ra trạm xe buýt, định sang nhà cậu ngủ một đêm.

Tới nhà cậu, em họ tôi đã học xong, ngồi ở ghế sofa ăn khuya và xem ti vi. Vừa nhìn thấy tôi, nó lập tức ôm đĩa bánh vào trong ngực nói: “Chị, sao hôm nay lại về đây. Em đang đói sắp chết, đừng có tranh của em.”

“Em ăn của em đi.” Tôi không có tâm trạng cãi nhau với nó, qua loa bỏ lại một câu rồi chạy lên lầu.

Nằm trên giường được vài phút thì nó gõ cửa: “Này, Nhiếp Hi Quang, em ăn xong rồi, chị có muốn ăn không? Bánh bao nhân thịt cô Trương làm đấy.”

Tôi mặc kệ.

Nó vẫn gõ cửa không ngừng: “Chị, chị thất tình đấy hả?”

Ngày hôm nay sao ai cũng rắc rối như thế chứ? Tôi xuống giường, mở cửa, lãnh đạm nói: “Đúng đấy thì sao?”

“Lại nữa à?” Thằng bé há miệng, sau đó bắt đầu cười trộm, “Không phải vẫn là anh Trang đó chứ? Không phải chị bảo đã từ bỏ rồi à?”

Cuối cùng, trong lúc tôi vẫn đang trợn mắt nhìn nó, thì nó lại nghĩ một đấng nói một nẻo để an ủi tôi: “Được rồi, được rồi. Không phải thất thân là tốt rồi.”

“...” Tôi lườm nó, đá nó ra ngoài.

Tôi ru rú trong nhà cậu hai ngày như một con rùa rụt cổ rồi vẫn phải quay lại trường, vì bản luận văn vẫn còn trong máy tính ở phòng ký túc.

Không biết có phải là đòn tâm lý có tác dụng hay không, trên đường quay về trường, có mấy người bạn học cùng khóa tôi chẳng quen biết cứ nhìn tôi. Lòng tôi phiền muộn, nhưng không thể chạy tới kéo người ta ra hỏi nhìn gì được. Sau này vật đổi sao dời, A Phân nói với tôi là khi ấy, rất nhiều người cùng khóa đồn đại rằng tôi Nhiếp Hi Quang hãm hại tình địch, chuyện có tới mấy phiên bản, thể hiện đầy đủ trí tưởng tượng phong phú của sinh viên, ngay cả giáo viên cũng gọi điện tới ký túc an ủi Dung Dung.

Tôi vốn nghĩ ba giờ chiều ký túc xá không có ai. Kết quả vừa đẩy cửa phòng ra liền phát hiện thấy mọi người đều ở đây. Dung Dung đứng ở giữa phòng, tươi cười vui vẻ, nhìn thấy tôi thì sắc mặt ngưng lại.

“Nhiếp Hi Quang, chuyện cũ coi như không có gì, mọi người dù sao cũng đều là bạn học.”

Tôi đã không muốn biện minh nữa rồi, đờ đẫn nhìn cô ấy.

Cô ấy giơ chiếc di động trong tay: “Đây là quà sinh nhật sớm mà Trang Tư ngày hôm tặng mình. Đúng là chuyện gì cũng có được có mất. Cổ nhân nói rất đúng, đôi khi mưu kế tính toán không cần quá thông minh.”

Lời nói của cô ấy rõ ràng có ý ám chỉ, mọi người nhất thời im lặng. Tôi nhìn chiếc di động trong tay cô ấy, nhàn nhạt nói: “Một chiếc di động bình thường, có gì khoe khoang chứ.”

Cô ấy đỏ mặt một giây, lập tức khôi phục bình thường: “Đúng, di động này bình thường, chỉ hơn một nghìn. Nhiếp tiểu thư đương nhiên chướng mắt, có điều không biết cậu nghe qua chưa?” Cô nói, “Vật báu dễ tìm, người yêu khó kiếm.”

Tôi ngây người, sau đó chậm rãi nói: “Đúng, khó kiếm được người yêu vừa ý, chúc mừng.”

Nơi này tôi không thể ở được nữa, tôi thu dọn đồ đạc tới nhà cậu.

Ngày ấy, lẽ ra tôi không nên chuyển vào đây.